

Orlandus Lassus:

Susanne un jour d'amour sollicitée
Par deux viellardz, convoitans sa beauté,
Fut en son coeur triste et desconfortée,
Voyant l'effort fait à sa chasteté.
Elle leur dict: Si par desloyauté
De ce corps mien vous avez jouissance,
C'est fait de moy. Si je fay resistance,
Vous me ferez mourir en deshonneur.
Mais j'aime mieux périr en innocence,
Que d'offenser par peché le Seigneur.

Orlandus Lassus:

Si vous êtes m'amie, je vous donnerai bon temps.
Nous étions trois filles toutes trois d'un rang.
Nous allions ébattre au long d'un eau courant.
Et par la passoient trois gentils galants.
Moi, qui suis la plus jeune, les suivis courant.

Ludovicus Episcopus:

Schoon liefken, daer alle mijnen troost aen staet,
Vertroost my nu by uwer duecht.
Ghy sijt mijn troost, mijn toeverlaet.
Als ic u aensie, mijn herte verhuecht,
Want ic, schoon boelken, van u vertroost moet wesen,
Want ghy en niemant el, mijn droevich herte muecht ghenesen.

Schoon lief, uut charitaten
Ontsluyt dat herte dijn,
En wilt ghenuchte vaten.
U lieffelijck aenschijn,
Dat doet mijn herte groote pijn,
Al bove maten.
Ic en sal u niet verlaten,
Maer wil altijt u eyghen sijn.

Orlandus Lassus:

S'io esca vivo de dubbiosi scogli,
Et arrive il mio essilio ad un bel fine,
Ch'i sarei vago di voltar la vela,
E l'anchore gettar in qualche porto:
Sì m'è duro lasciar l'usata vita.
Signor della mia fine e della vita,
Prima ch'io fiacchi'l legno tra li scogli,
Drizz'a buon por-to l'affannata vela.

Francesco Petrarca

Cornelis Floriszoon Schuyt:

Là ver l'aurora, che sí dolce l'aura
Al tempo novo sol mover i fiori,
E gl'uccelletti incominciar lor versi,
Sí dolcemente i pensier' dentro a l'alma
Mover mi sento a chi gli ha tutt'in forza,
Che ritornar convienmi alle mie note.

Francesco Petrarca

Cornelis Thymanszn Padbrué:Derde Kusjen

Hoe! soudent kusjes zijn die Roosemond my geeft?
Och neen, ik ben bedrogen.
't Is Nectar, 't is Ambroos, waer van den Hemel leeft,
Dat ik heb ingesoogen.
Het is een Honigh-dauw, die uyt haer sieltje rijst;
(Ha, soete spoockeryen!)
Al watmen in Caneel, in Thijm, of Nardus prijst,
Komt van haer lipjes glyn,
De bijtjes, die wel eer de bloempjes van Hymet
In Griecken-land doorvloogen,
En hebben uyt Narcis, uyt Roos noch Violet
Oyt soeter soet gesoogen.
Soo my soo lieven aes, de spijs van de vreughd,
Wert dikmaels aangeboden,
Blijf ik onsterfelijk en leef in stage jeughd
Gelijk de Hemel-Goden.
Maar sagjes, Roosemond; daar schiet wat in mijn sin,
Dat schijnt my te vervaren.
Al sagjes, Roosemond; of maakt u een Goddin,
Of wilt u kusjes spaeren.
Ik wensch niet sonder u een van de Goon te zijn
En tot haar disch verheven,
Neen, hertje, sonder u was het my groote pijn
In eeuwigheyd te leven.

Jacob Westerbaen

Luca Marenzio: Magdalena voor het graf des Heren

Voor 't graf des Heren 's avonds versch begraven,
Magdalena, jalours van sulcken have,
Lag gestreckt als voor dood, end' onbewogen
Aen 't koude marmer besturven: maer uyt haer oogen
Een bloed gebobbelt quam, terwijl sy schreyde
En met een trage stem: Oy me! uytberste en seyde:
O marmer lief! men vont noyt delicateser,
Die binnen hebt mijn vlammen, en buyten 't water.

Heyligh graf, daer de dood wel eer uyt briefde
Haer gesagh; zijt nu 't eyge hof der liefde.
Want gevoel 't minne vyer dwars door uw' steenen,
Niet wel soo soet, maer warmer als voor heenen.
Ey lieve, neemt dit suchten en deese kussen.
Neemtse met dese tranen, die ick tussen
Uw' reten stort: En wiltse voor my geven
Aen hem, die door sijn dood my gaf het leven.

Ey geeftse hem; op dat hy eens verresen
Mijn droeve ziel eens wil gedachtich wesen,
Want die hier haer misdaed met rou beklaghden,
Weet ick wel dat om hoogh altijd behaegden;
Perdon kreegh ick van sonde door sijn genade,
Wanneer de hel mijn ziel hadd' overladen;
't Is weerom sijn genade die my doet durven,
Want die in liefde leefde, in liefde sturve.

Rust nu soeten Jesu uw' lieve leden;
Maer vergund dat ick oock in d'eyge stede,
Daer ick helaes, nu dolen gae rondomme,
Met ziel en lijf sulcken rust magh bekommen,
Dat mijn geest, vermaectt met uw' hooghste gaven,
Mijn quaed sondig vleesch met u magh sijn begraven;
Wijlen dat ick bewandel d'aerdsche wegen,
O! krijggh ick dit geluck, noyt hogher segen.

Johannes Stapart van der Wiele

Stefano Felis:

Al vostro dolce azuro
Cedan luci serene,
Quai piu bei neri Italia in preggio tiene,
Son gl'altri occhi appo voi notte et inferno.
Azuro è'l ciel eterno,
È cio ch'a bello il bell'ha sol da lui,
E bell'è sol perche somigl'a vui.

Torquato Tasso

Stefano Felis:

Non so s'Amor m'inganna, o pur verace,
Fera quel ben ch'io sento, io non vaneggio.
Questa è Fillide mia, che meco giace,
Pietosa fatta, ond' altro al ciel non chieggio.

Giovanni de Macque:

Morirò di dolor prima ch'io veggia
Ne bei vostr' occhi di pietade un segno.
Tant' in voi puo lo sdegno,
Ne so che far mi deggia,
Se non mostrar di fuore,
Che dentro sol per voi languisce il core.

anoniem:

Amarilli, mia bella,
Non credi, o del mio cor dolce desio,
D'esser tu l'amor mio?
Credilo pur: e se timor t'assale,
Prendi questo mio strale,
Aprimi il petto e vedrai scritto al core:
Amarilli è il mio amore.

Claude Goudimel / Claude le Jeune:

God is ons toevlucht t'allen tijde,
Ons sterckt end bystant inden strijde:
Men heeft bevonden inden noot,
Dat sijn ontset is machtig groot.
Dies sal ons geene vrees' aencleven,
Al soude den eirtbodem beven,
End thoog gebergt van boven neer,
Omvallen tot int diepste meer.

Al souden oock haer waterbaren,
Met storm tot inde locht opvaren,
End dat tgebercht van haer gewelt,
Doir vreesse werde gantz ontstelt.
Maer God de Heere der heyrcharen,
Is met ons, om ons te bewaren,
God Jacobs is ons vaste borgt,
Daer wij toe wijcken onbesorgt.

Die tbloedig orlog kan doen swichten,
Met vreed aen 's eirtrijcx eynd te stichten.
De spiessen breeckt, den bogh' ontspant,
End wagens metten vier verbrant.
Voirwaer de Heere der heyr crachten,
Is met ons om op ons te wachten.
God Jacobs is ons borgt wel vast,
Die ons verlost uyt allen last.

Philips van Marnix, heer van Sint-Aldegonde

Jan Pieterszoon Sweelinck:

Geluck! geluck! o Heyn, en Lonk!
Voor wie de magt van Spanjen sonk,
Als gy die Vloot van schepen?
Die met dien schat was vol gepropt,
Die Spanjen hadde ingeroyt,
Hebt by het hoofd gegrepen.
Verblijd u Holland voor den Heer,
Geeft God hier van de hoogste eer,
Stookt vreugden-vueren-vonken,
En maeckt een dankbaer speel-geluyd,
Juycht om den roof der Spaensche Bruyd,
Die God ons heeft geschonken.

Samuel Ampzing